

Votrhanej chlap

Pacifik

Je to dávno, tolik dávno, že na vzpomínky chybí rým,
hraje právě cvrček v trávě a já snad jednou uvěřím,
že to málo se mi zdálo, že za tratí ten chlap stál,
vlaký dlouhý, marný touhy, že mě z dálky zamával.

Když slunce k polednímu na obloze stálo,
šel podle trati votrhanej chlap,
že mrknul na mě jedním vokem, se mi zdálo
a z jeho vočí koukal vlčí dráp.
Divnej pocit po těle mi běhá,
to vítr z plání začal zase vát,
jestlipak ten chlap ví co je něha,
jestlipak by uměl mít mě rád ?

Co si ta holka hloupá vo mně asi myslí,
co na tom že dnes nemám ani cent
a to že nebaví mě život mezi sysly
a nebaví mě cizí happyend.
Asi se ta dáma trochu bojí,
asi jsem se v jejích očích splet,
jenom slunce dál na nebi stojí
a tuláků je přece celej svět.

V poledne u trati se štěstí na mě smálo
a zbytečný je vo tom povídat,
jen slunce jako hlídač na obloze stálo
a koleje jak rozpálenej drát.
Tuláci maj voči plný strachu,
pro ně platí jinej jízdni řád,
bez lásky dál šlapou radši v prachu
a zbytečný je na další se ptát.